

МОМЧЕТО СЪ ЗЛАТНОТО СЪРДЦЕ

Китайска приказка

Шумъ Чумъ Шумъ билъ синъ на гората. Той се родилъ презъ едно прлѣтно утро, когато славеитѣ пѣли въ клонетѣ на окичениѣ съ цвѣтъ миндали и праскови. И отъ тогава всѣка сутринъ славеитѣ го разбуждали отъ сънъ съ пѣсенъта си, а слънцето тихичко се промѣквало между клонетѣ, навеждало се надъ леглото му и го цѣлувало по синитѣ очи. Отъ тѣзи слънчеви цѣлувки очитѣ на Шумъ Чумъ Шумъ станали бистри като горскитѣ поточета и свѣтли като небето. И цѣлото му лице грѣло като злато.

Всички обичали момчето.

Когато тръгвало изъ гората, и птичкитѣ, и тревичкитѣ, и цвѣтенцата, и поточето, и листата на дърветата шепнѣли името му.

— Шумъ Чумъ Шумъ! — шепнѣли тревичкитѣ, когато момчето тръгвало сутринъ да си бере ягоди.

— Шумъ Чумъ Шумъ! — шумолѣли листата на клонетѣ и леко се навеждали да цѣлунатъ коситѣ му.

— Шумъ Чумъ Шумъ! — мърморѣло поточето, когато момчето спирало край него, да се напие съ бистрата му като сълза водица.

— Шумъ Чумъ Шумъ! — шумолѣли цвѣтенцата, когато момчето ги докосвало съ краката си.

Вечеръ, когато надъ планината леко се спущала нощъта и загръщала въ пазвата си гората, отъ небето гледали момчето съ свѣтлитѣ си очи ангелчетата, а луната му се усмихвала, кацвала на единъ клонъ и цѣла нощъ му разказвала приказки.

Така порастналь Шумъ Чумъ Шумъ и станаль голѣмо момче. И птичкитѣ, и поточето, и тревитѣ, и цвѣтенцата го научили само на обичъ и неговото сърдце не познавало злото.

Тогавъ започнали всички да му казватъ „Момчето съ златното сърдце“.

